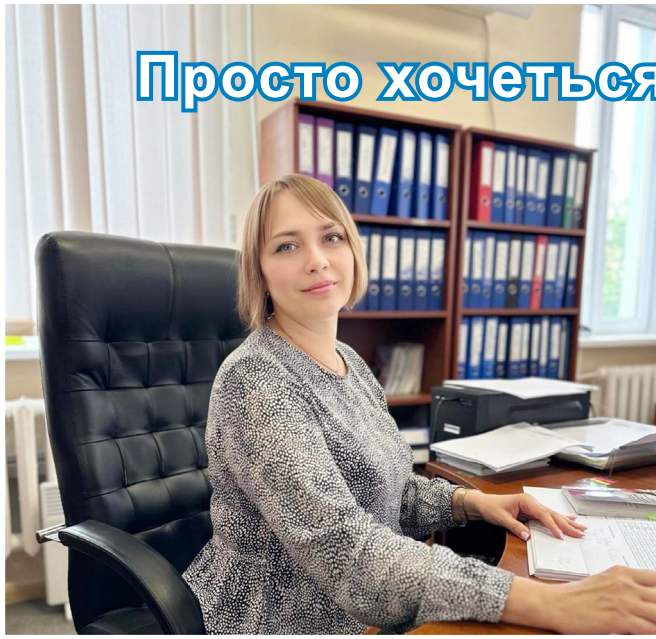

Просто хочеться допомагати людям...

«Відповідальна і дисциплінована, справжня профі у своїй справі», «Привітна і щира, уважна до кожного, хто до неї звертається» – так описують Ірину Малину її колеги. І не бачать жодних протиріч, адже жінка цілком успішно поєднує непросту роботу провідного фахівця з організаційного планування та мотивації персоналу відділу організації праці та мотивації персоналу Південного ГЗК із профспілковим «навантаженням» в статусі профгрупорга ПМГУ свого підрозділу. Про те, як їй вдається все це встигати, Ірина розповіла головному редактору відділу внутрішніх комунікацій підприємства Світлані Агат'євій:

– Південний ГЗК – мені рідний. Так склалося, як то кажуть, історично. Зареєструвати трудову династію ми з родичами вирішили лише зараз, але наше прізвище давно відоме на підприємстві.

Мій батько, Віктор Володимирович, віддав роботі на комбінаті понад тридцять років життя, пройшовши шлях від машиніста електровоза до заступника технічного директора. П'ятнадцять років тут трудилася моя мама, Світлана Олегівна. Та й жили ми все моє дитинство на житломасиві ПівдГЗК, вже змалечку його люди стали для мене невід'ємною складовою повсякдення. А тепер ще і я поповнила скарбничку нашого загального трудового стажу. Хоча свій трудовий шлях розпочала в іншому місці – на тоді ще Новокриворізькому ГЗК.

Школяркою я мріяла про навчання у виші. Але за вікнами стояли важкі 90-ті роки, період кризи і безгрошів'я, коли на зарплатню люди могли чекати по півроку. Головне питання було: а що далі? Тому, порадившись з батьками, я вирішила якнайшвидше вступати

до технікуму. Навчалася за спеціальністю «Організація перевезень», потім влаштувалася черговою по станції в УЗТ НКГЗК.

Робота на залізниці була мені до вподоби. Та мрія про вищу освіту не полишала. Я вирішила втілити її в життя. І не змогла зупинитися (*сміється*). Закінчила виш двічі: здобула фах гірничого інженера, а після отримала диплом факультету «Економіка підприємства».

До того часу в мене як раз дозріло бажання спробувати себе в чомусь новому, змінити професію. І маленькій дитині хотілося приділяти більше уваги, а графік роботи на залізниці цьому не сприяв. Тож в лютому 2004-го року я відкрила нову сторінку трудової біографії: почала працювати економістом в УЗТ – вже не Новокриворізького, а Південного ГЗК. Перші кроки в професії робила у планово-економічному відділі УЗТ, через рік перейшла на посаду інженера відділу організації праці і заробітної плати управління комбінату.

З тієї пори минуло майже два десятиліття. Значною мірою оновився колектив відділу, помінялися кабінети, закони... Навіть назва моєї посади нині звучить зовсім по-іншому! Та незмінними залишилися задачі, які щодня стоять переді мною: здійснювати нарахування заробітної плати працівникам управління та контроль за використанням робочого часу і фонду оплати праці.

Через специфіку своєї роботи я добре знайома з чинним трудовим законодавством, а також із внутрішніми документами підприємства, зокрема, з його колективним договором. Ці знання постійно стають в пригоді під час виконання моїх основних фахових обов'язків, а віднедавна – ще й у діяльності профгрупорга відділу.

Не те щоб я колись планувала взяти на себе цю відповідальну місію. Просто мала бажання допомагати колегам – свого часу воно привело мене до лав профспілкового активу ПМГУ. Я тривалий час була заступницею профгрупорга, а коли моя попередниця на цій посаді звільнилася, вибір колективу випав на мене.

Виконувати обов'язки профгрупорга не складно. Іноді для вирішення проблеми достатньо поговорити з людиною і надати їй вичерпну відповідь на питання, яке її хвилює. А часом – взагалі потрібно просто вислухати. Підтримувати один одного – те, що всі ми маємо робити у ці непрості часи.